

1

00:00. Ennek ellenére a nap már beprézelte első sugarait a sötétítőfüggöny szélei mellett, bíbor sávokat festve a szoba padlójára és falaira. A piros számok gunyorosan villogtak a digitális óra kijelzőjén.

– A bűdös francba! A rohadt életbe! – kiabálta Marcie Moronic, mikor mobiltelefonjának kijelzőjére nézve szembesült a valós idővel és a pillanatot töredéke alatt kiugrott az ágyból.

– Már a második alkalom az elmúlt két hétben, hogy elaludtam. Tyke meg fog ölni.

6:47 volt valójában. Az éjszaka folyamán egy meghibásodott transzformátor áramszünetet okozott a lakótelep jó néhány házában. A digitális órák nagy részének a hálózati dugaljak biztosítják a működésükhöz szükséges villamos energiát, – a többi természetesen elemmel is használható – így még egy rövid feszültségkiesés is elegendő ahhoz, hogy lenullázódjanak.

Marcie százhatvanöt centijéhez körülbelül hetven kiló társult, nem volt éppen modellalkat. Arcát himlőhelyek tarkították, és a maga huszonöt éve ellenére fogszabályzót viselt. Világosbarna haja a válláig ért és olyannyira zsiros volt, hogy ha nem mosta meg minden reggel, úgy állt, mint egy szénakazal. Gyors léptekkel csörtetett

a fürdőszobába, vaskos lábai alatt úgy dübörgött a bérház második emeleti lakásának padlója, mintha egy elefántcsorda sétálna rajta. A kétszobás albérlet az utcafronti részen helyezkedett el, ahonnan festői kilátás nyílt egy ugyanolyan vöröstéglás épületre, mint amilyen ez is volt. Homlokzatán cikcakkban felfelé ívelő tűzlépcső meredezett, tenyérnyi foltokban lepatogzott, valaha világosszürke festésével. A bejárat mindkét felén szüntelenül zsúfolásig teletömött óriási, alumínium szemeteskukák ácsorogtak. A két ház között – ez körülbelül tíz méter széles szakasz – egész utcahosszúságban autók tömkelege parkolt olyan közel egymáshoz, hogy az ember éppen csak át tudta préselni magát köztük. Egy kissé teltebb egyén számára ez a próbálkozás minden bizonnyal megghiúsul, és kerülheti meg az egész kocsisort, ha éppen a hátsó fertálya be nem szorul két jármű közé.

– Ma reggel is gyönyörű vagy, drágám – mondta fintorogva saját tükörképének. Miután arcát megmosta, belebújt az előző este a szennyestartó tetejére hanyagul odadobott ruhájába. A valamikori ébenfekete blúz már csak erős jóindulattal volt sötétszürkének mondható, az indigókék farmer belső combrészének felső fele teljesen kikopott a folyamatos összedörzsölődéstől. Mesefigurákkal díszített zoknijának mindkét sarkán jökora varrások éktelenkedtek mutatván, hogy gazdájuk nem szívesen válik meg tőlük, inkább minden lyukat befoltoz, ami keletkezik rajtuk. Miután az öltözködéssel elkészült, – másfél percet vett igénybe – megfésülködött. Utóbbi nem bizonyult egyszerű feladatnak, mivel haja egy éjszaka leforgása alatt majdhogy-

nem raszta stílust vett fel. A szálak vastag tinccsekbe rendeződtek, azok pedig összeragadva omoltak a nő vállára és lógtak szemébe. Mások ezért vagyonokat fizetnek szakembereknek, és többalkalmas kezelést vesz igénybe az elkészítés, de Marcie feje ékességének ez alapértelmezett funkciója. Rendszerint minden reggel haját mosott, de erre most nem volt idő. A fogmosás már gördülékenyen lezajlott, a sörték csak néha akadtak a fogszabályzóba diadalmasan pattanó hangot adva kiszabadulásukkor.

– Hét óra tíz. Még simán beérek nyolcra – dűnyögte, és közben a munkahelyen elengedhetetlen kellékeket pakolt a táskájába, mint például: szájfény, arcpúder, szemhéjfesték és szemceruza, sminktükör, mp3 lejátszó, egy tégely arc krém, egy ránctalanító zselé és egy tubus szemkörnyékápoló. – Hol a kocsikulcs? A fene egye meg, emlékszem, hogy este ide tettem az éjjeli-szekrényre. Ide, erre a szent helyre.

Ismét átrohant a lakáson, ki az előszobába, hogy megnézzze a fogas mellett lévő kis faragott, kampókkal teleaggatott, fali kulcstartón. A keresztet tárgyát kivéve minden kis zárnyitó katonás rendben sorakozott a helyén. Átkutatta kabátjai zsebét, még vagy kétszer meggyőződött róla, biztos nincs-e a fent említett helyen a többi kulcs között, mígnem meglátta a fal mellett sorakozó lábbelik egyikében. Valószínűleg rosszul akasztotta a helyére, és ezért pottyanhatott kedvenc cipőjének jobblábas felébe. Felkapta, és jobb kezének mutatóujján pörgetve indult vissza a szobába táskájáért, amit hanyagul vállára vett, majd az előbb említett cipőbe bújttatta lába-

it és néhány perccel fél nyolc után, elhagyta a lakást.

Hangosan és lustán nyikorogva nyílt az öreg tömörfa bejárati ajtó. A lépcsőház visszhangzott a rozsdás zsanérok éles vinnyogásától. Becsukta maga után, a két fa összeérését tompa puffanás kísérte. Ezután gondosan bezárta az alap – a kilincs alatt lévő – és biztonsági hevederzárát is, mely utóbbi, vállmagasságban, az ajtón keresztben volt található. Kezét a tetején fával borított vaskorlátton csúsztatva gyorsan szedte a lépcsőfokokat lefelé, a lépcsőház kijárata felé.

2

Húszéves dizel Fordja mindig elsőre indult, jókora füstfelhőt köpve maga mögé, és a gázolajjal hajtott gépkocsik jellegzetes, kerregő motorhangját hallatta. De ma reggel hiába fordította el Marcie Moronic a slusszkulcsot újra meg újra, az öreg csotrogány még egy fojtott köhentéssel sem adta a jelét annak, hogy ma munkába szándékozik vinni gazdáját. A gyújtást ráadva a műszerfalon máskor kivillanó apró lámpácskák is teljesen sötétek maradtak. Minden bizonynal az akkumulátor mondta be az unalmast. Már több alkalommal is előfordult, hogy nehezen indult az autó, és a töltöttséget jelző lámpa piroosan villogott. Marcie erre csak legyintett. – Majd megnézetem, ha ráérek – mondta. Szeretett

mindent az utolsó pillanatra hagyni. Sokszor – ahogy most is – meg is volt az eredménye. Nem volt mit tenni. Mr. Ford aznap szabadságolta magát. Akkumulátora teljesen tönkrement. A nő kirántotta a kulcsot a helyéről, ütközésig tárta a kocsiját, és atlétákat megszegyenítő ugrással robbant ki az ülésből. Olyan erővel csapta be az ajtót, hogy az egész utca visszhangzott a csattanástól. Ezután a járdán elindult balra. Úgy százötven méter után a bérházak elfogytak, majd a keskeny út egy kereszteződésbe torkollott. Azt középen átszelve a város főútja húzódott, szemben egy meredek, lejtős, két oldalról fenyőfákkal övezett aszfaltsáv vezetett a dombra, amely tetején délcegen magasodott a település fölé az árvaházként működő, tizennyolcadik századi kastély, ahol Marcie nevelkedett. A kereszteződés és a kastély között fülúton volt kialakítva az a buszmegálló, ahová Marcie igyekezett. A menetrend szerinti járatok Old Gravel és Scaffold között közlekedtek útba ejtve Otherville-t, de ez utóbbinál csak a város szélén elhaladó főútra helyezték ki megállót, így aki Otherville-be tartott, az egy jókora sétával érhetett el a város központjába. Marcie a fenyőfák és az aszfalt közötti keskeny sávon haladt, mivel járda nem vezetett fel a dombra. Olykor-olykor megbicsaklott a lába a nagyobb kavicsokban, de ezt leszámítva egész gyorsan tudott lépdelni célja felé. Kiszármagát megpillantotta a megállóhelyet jelző kék táblát, majd a hozzá tartozó, az út szintjéhez képest úgy húsz centiméterrel megmagasított, lebetonozott sávot.